

Sygn. akt III C 2340/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marta Sawicka-Grab

Protokolant: Agnieszka Dunaj

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko G. T.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego G. T. na rzecz powoda M. K. kwotę (...) (cztery tysiące czterysta dziewięćdziesiąt dziewięć) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 marca 2013 roku,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 30 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 2340/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 kwietnia 2016 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

Powód M. K. pozwem z dnia 12 kwietnia 2013 roku zażądał zasądzenia od pozwanego G. T. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)G. T. na swoją rzecz kwoty 4.499 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 15 lutego 2013 roku do dnia zapłaty oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podał, że strony zawarły umowę sprzedaży motocykla R. model (...). Wskazał, że podczas pierwszego przeglądu gwarancyjnego dokonywanego w punkcie (...) w S. zwrócił uwagę serwisantowi G. T. na jazdę tzw. „zrywami”. W dniu 8 czerwca 2012 r. zgłosił w punkcie serwisowym prowadzonym przez pozwanego reklamację w ramach gwarancji udzielonej przez (...) Sp. z o.o. Wobec braku informacji na temat załatwienia reklamacji skierował w dniu 25 lipca 2012 r. do punktu serwisowego prowadzonego przez G. T. pismo zawierające wezwanie do wydania naprawionego motocykla. Gwarant przedstawił w piśmie z dnia 27 sierpnia 2012 r. wyjaśnienie, że w dniu 8 sierpnia 2012 r. wykonano czynności serwisowe polegające na pozagwarancyjnej wymianie łańcucha, przeglądzie sprzęgła oraz skrzyni biegów i uzupełnienia oleju silnikowego. Motocykl przekazano w dniu 9 sierpnia 2012 r. do serwisu (...) w S.. Gwarant nie znalazł podstaw do wymiany motocykla na nowy i jednocześnie wydłużył gwarancję o 3 miesiące. Pismem z dnia 20 października 2012 r. powód wezwał sprzedawcę do dokonania wymiany motocykla na zgodny z umową. Sprzedawca nie ustosunkował się do żądania, a w piśmie z dnia z dnia 25 października 2012 r. ograniczył się

do stwierdzenia, że prawidłowym adresatem roszczeń jest gwarant. Powód wezwał pozwanego do dokonania wymiany motocykla uznając, że sprzedawca nie ustosunkował się do żądania, a zatem w myśl art. 8 ust. 3 ustawy o sprzedaży konsumenckiej przyjął, że reklamację uznał.

Pismem z dnia 23 stycznia 2013 r. powód złożył pozwanemu oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży, które pozostało bez odpowiedzi pomimo doręczenia pisma w dniu 31 stycznia 2013 r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 6 maja 2013 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 4.499 złotych z odsetkami oraz kosztami procesu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, zaskarżając go w całości. W zarzutach podniósł, że powód nie odstąpił skutecznie od umowy sprzedaży motocykla marki R. model (...). Uzasadnił, że motocykl nie miał i nie ma żadnych wad, w tym w szczególności usterek wskazanych przez powoda. Wynika to z opinii spółki (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.. Nadto powód utracił uprawnienia wynikające z przepisu art. 8 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej z dniem 29 czerwca 2012 r. Nadto pozwany ustosunkował się do żądania powoda w piśmie z dnia 25 października 2012 r., uznając roszczenie powoda za spóźnione i niezasadne oraz odsyłając go do gwaranta (k. 30-34).

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe twierdzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 28 kwietnia 2012 roku powód M. K. zawarł z pozwanym G. T. prowadzącym działalność gospodarczą pn. (...) G. R. (...) umowę, na podstawie której pozwany sprzedał powodowi motocykl R. (...) za łączną cenę 4 499 złotych. Powód zapłacił cenę w całości, zaś pozwany wydał zakupiony towar. Pozwany w ramach prowadzonej działalności prowadził również serwis motocykli R..

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- faktura VAT nr (...).2012 z dnia 25 kwietnia 2012 r.

Po dwóch tygodniach użytkowania motocykla i przejechaniu około 100 kilometrów, powód stwierdził, że motocykl podczas jazdy szarpie i zrywa, jazda nie odbywała się w sposób płynny. Użytkowanie odbywało się w sposób zgodny z przeznaczeniem motocykla. Na pierwszym przeglądzie gwarancyjnym w dniu 5 czerwca 2012 r. powód zgłosił pozwanemu, że motocykl podczas jazdy mocno szarpie i „zrywa”, jazda nie odbywała się w sposób płynny. Pozwany stwierdził, że kwestią czasu jest, kiedy powód wyczuje motocykl i motocykl przestanie „zrywać”. Po przejechaniu kilkunastu kilometrów powód uznał, że zrywanie motocykla nie jest związane z jego umiejętnościami jazdy. W dniu 8 czerwca 2012 r. powód udał się do serwisu (...) i poinformował pozwanego, że motocykl jest niesprawny. Zażądał gwarancyjnej naprawy motocykla. Zgodnie z gwarancją, serwis ma 24 dni roboczych na oddanie klientowi motocykla sprawnego. Termin upłynął w dniu 13 lipca 2012 r. W dniu 25 lipca 2012 r. powód udał się do serwisu celem odebrania motocykla. Pozwany poinformował powoda, że nie miał czasu zająć się motocyklem powoda. Wówczas powód sporządził pismo, w którym stwierdził, że termin do naprawy minął i domagał się wydania motocykla sprawnego. Drogą mailową powód złożył skargę na (...) do serwisu (...) na niewywiązanie się z naprawy gwarancyjnej. Nadto powód rozmawiał telefonicznie z A. R. kierownikiem serwisu (...), o powodach braku płynnej jazdy motocyklem. Powód otrzymał odpowiedź z serwisu (...) po 90 dniach, że motocykl został naprawiony i jest gotowy do odbioru. Motocykl powoda został przesłany do oddziału firmy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., gdzie wymieniono łańcuch, choć nie podlegał wymianie, przeprowadzono przegląd skrzyni biegów i wymieniono olej silnikowy. Nie przeprowadzono badań motocykla na hamowni.

Dowód:

- zeznania powoda k.89
- pismo powoda z dnia 25 lipca 2012 r. k. 17
- zeznania A. R. k. 86

Powód udał się do pozwanego i stwierdził, że motocykl nadal zrywa, w związku z czym nie odebrał go. W połowie października 2012 r. powód udał się do firmy (...). Na wezwanie powoda przybył patrol policji: M. M. oraz R. P.. Wówczas motocykl postawiono na nóżkach, został odpalony, wrzucono trzeci bieg, puszczono zostało sprzęgło i tylne koło zaczęło obracać się, co chwila przerywając swoje obroty szarpnięciami, silnik pracował nierówno, miał przerwania. Na pytanie powoda skierowane do policjantów, czy praca motocykla jest prawidłowa, pozwany przyznał, że nie jest prawidłowa, że nie powinien tak chodzić. Pozwany stwierdził, że motocykl nie działa dobrze po naprawie, są szarpnięcia. Szarpnięcia najczęściej występują przy prędkościach 40-55 km/h. Taką prędkością powinien poruszać się powód motocyklem, ponieważ motocykl był na tzw. „dotarciu”. Nadal występowały szarpnięcia podczas jazdy, które były przed naprawą motocykla. Jazda R. nie była płynna.

E. W. wcześniej jeździł motorami, również produkowanymi przez firmę (...) np. (...). Jazda nimi była płynna. K. H. jako serwisant firmy (...) dokonywał drugiego, bądź trzeciego przeglądu gwarancyjnego motoru. K. H. jeździł około 20 motocyklami, również motocyklami firmy (...). Dostaje demonstracyjny motor R. raz w roku, bądź na dwa lata i jeżdżąc motocyklami R. w tym modelem (...)nie stwierdził w nowych R. takiego zachowania jak w motocyklu powoda. Szarpnięcia nie występowały, nie występowały takie objawy jakie wykazuje motocykl powoda. Na prośbę powoda podczas przeglądu gwarancyjnego wyjechał motocyklem na drogę i przejechał nim około 5-7 km. Motocykl był sprawdzany przez K. H. na wszystkich biegach i przy równomiernej jeździe występowały tzw. szarpnięcia.

Dowód:

- zeznania powoda k.89
- zeznania A. R. k. 86
- zeznania P. M. k. 121-122
- zeznania R. P. k. 122-123
- zeznania E. W. k. 123
- zeznania K. H. k. 124-125
- pismo z dnia 20 października 2012 r. k. 19

Powód pismem z dnia 28 sierpnia 2012 r. zwrócił się o pomoc do Powiatowego Rzecznika Konsumentów w P.. Postępowanie Rzecznika Konsumentów nie przyniosło rezultatu.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- pismo powoda z dnia 28 sierpnia 2012 r. k. 16
- zeznania powoda k. 90
- pisma rzecznika konsumentów k. 4-5v., 6-7v., 10-11v,
- pismo z dnia 5 listopada 2012 r. k. 8-9

Pismem z dnia 20 października 2012 r. powód zwrócił się do pozwanego z reklamacją z uwagi na szarpnięcia motoru podczas jazdy, żądając wymiany motocykla na nowy, sprawny, bez wad na podstawie ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej.

Dowód:

- pismo z dnia 20 października 2012 r. k. 19

G. T. pismem z dnia 25 października 2012 r. oznajmił, że prawidłowym adresatem roszczenia powoda jest firma (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., na co wskazują warunki gwarancji, na którą powołał się powód, a mianowicie punkt 9, 12, 1 gwarancji. G. T. oświadczył, że odesłał kopię pisma powoda do gwaranta.

Dowód:

- pismo z dnia 25 października 2012 r. k. 20

M. K. pismem z dnia 20 grudnia 2012 r., wobec nieustosunkowania się do przedstawionego w piśmie z dnia 20 grudnia 2012 r. żądania wymiany motocykla R. (...) na zgodny z umową w terminie określonym w art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2012 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej (...), oświadczył, że przyjął, iż reklamacja została przez sprzedawcę uznana. Powód wezwał pozwanego do wymiany motocykla R.(...) na nowy w terminie 14 dni.

Następnie powód w piśmie z dnia 23 stycznia 2013 r. podał, że wobec braku reakcji na pismo z dnia 20 grudnia 2012 r. zawierające wezwanie do wymiany motocykla, uznał, że reklamacja nie została załatwiona przez sprzedawcę w odpowiednim czasie. Wobec tego na podstawie art. 8 ust. 4 ustawy o sprzedaży konsumenckiej oświadczył, że odstępuje od umowy sprzedaży motocykla R. (...) i wezwał do zapłaty kwoty m.in. 4.499 zł tytułem ceny zakupu motocykla w terminie 14 dni. Powód pismem z dnia 25 marca 2013 r. ponownie wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4499 zł tytułem zwrotu ceny zakupu motocykla w terminie 7 dni i jednocześnie oświadczył, że na podstawie art. 496 k.c. odmawia zwrotu motocykla R. (...) do momentu zwrotu ceny sprzedaży .

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód:

- pismo z dnia 20 grudnia 2012 r. k. 21

- pismo z dnia 23 stycznia 2013 r. k. 22

- pismo z dnia 25 marca 2013 r. k. 24,25

Pełnomocnik pozwanego w odpowiedzi na pisma powoda z dnia 23 stycznia 2013 r. oraz 25 marca 2013 r. w przedmiocie odstąpienia od umowy sprzedaży i wezwania G. T. do zapłaty oświadczył, że odstąpienie od umowy jest nieskuteczne, a żądanie zapłaty nieuzasadnione. W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 20 października 2012 r. powód nie posiadał już uprawnień do dochodzenia roszczeń wynikających z przepisu art. 8 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego, albowiem nie zachował podstawowego aktu staranności, jakim jest terminowe zawiadomienie sprzedawcy o ujawnieniu się wady.

Dowód:

- pismo pełnomocnika pozwanego k. 35

Zwrot ceny za nabyty motocykl R. (...) dotychczas nie nastąpił w jakimkolwiek zakresie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Strony łączyła umowa sprzedaży konsumenckiej regulowanej ustawą z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 r. Nr 141, poz. 1176), - pozwany w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa dokonał sprzedaży rzeczy ruchomej powodowi, który nabył tę rzecz w celu nie związanym z działalnością zawodową lub gospodarczą.

Żądanie pozwu było oparte na dyspozycji normy obowiązującej w czasie domagania się przez powoda zwrotu kwoty 4499 zł tytułem zwrotu ceny zakupu motocykla R. (...), a mianowicie wynikającej z art. 494 k.c. zgodnie z którą strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy; może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania (Dz.U.1964.16.93). Zgodnie zaś z art. 496 k.c. jeżeli wskutek odstąpienia od umowy strony mają dokonać zwrotu świadczeń wzajemnych, każdej z nich przysługuje prawo zatrzymania, dopóki druga strona nie zaofiaruje zwrotu otrzymanego świadczenia albo nie zabezpieczy roszczenia o zwrot.

Mając na uwadze powyższe okoliczności powód winien był wykazać, że doszło do skutecznego odstąpienia przez niego od umowy oraz wysokość spełnionego przez niego świadczenia. Za bezsporne Sąd uznał to, że żądający zapłaty z tego tytułu spełnił na rzecz pozwanego świadczenie pieniężne w kwocie 4.499 złotych. Kwota ta stanowiła zapłaconą przez niego cenę za motocykl R. (...). Wysokość tej kwoty wynika z przedstawionej przez powoda faktury wraz z oświadczeniem sprzedawcy o tym, że cena została zapłacona w gotówce (k. 14), nie była kwestionowana przez pozwanego. Pozwany kwestionował natomiast skuteczne odstąpienie od umowy, wskazując, że motocykl nie miał żadnych wad, nadto powód utracił uprawnienia wynikające z ustawy z uwagi na upływ terminu zawitego do zawiadomienia sprzedawcy o ujawnieniu się wady (k. 32).

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową, przy czym w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem 6 miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania.

Poza sporem pozostawało, że powód złożył pozwanemu oświadczenie o odstąpieniu od umowy. W takiej sytuacji żądający winien był wykazać, że złożone oświadczenie o odstąpieniu od umowy było skuteczne. Podstaw do złożenia takiego oświadczenia powód dopatrywał się w dyspozycji wynikającej z art. 8 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. nr 141, poz. 1176 ze zm.), zwanej dalej ustawą. Ustawa przewiduje dla kupującego na wypadek stwierdzenia niezgodności towaru z umową cztery uprawnienia w stosunku do sprzedawcy, ograniczając jednak możliwą kolejność ich wyboru przez kupującego. Kupujący może w razie niezgodności towaru z umową skorzystać w pierwszej kolejności z uprawnień zawartych w pierwszej sekwencji (art. 8 ust. 1 ustawy) tj. żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, a dopiero w dalszej kolejności, jeżeli spełnione są określone przesłanki, żądać przewidzianego w drugiej sekwencji (art. 8 ust. 4 ustawy) obniżenia ceny albo odstąpić od umowy. Wedle art. 8 ust. 3 cyt. ustawy, jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie określone w ust. 1, nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał je za uzasadnione. Jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia.

Powód podniósł, że pozwany nie ustosunkował się do złożonej przez niego reklamacji w związku z czym uznał żądanie wymiany motocykla za uzasadnione. Tymczasem pozwany podnosił, że powód utracił uprawnienia do dochodzenia roszczeń wynikających z art. 8 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej (...), albowiem terminowo nie zawiadomił sprzedawcy o ujawnieniu wady towaru.

Odnosząc się zatem w pierwszej kolejności do kwestii braku zawiadomienia sprzedawcy o stwierdzeniu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową, zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży (...) kupujący

traci uprawnienia przewidziane w art. 8, jeżeli przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową nie zawiadomi o tym sprzedawcy. Do zachowania terminu wystarczy wysłanie zawiadomienia przed jego upływem. Zawiadomienie o niezgodności towaru z umową to informacja o pewnych faktach, oświadczenie wiedzy, któremu w nauce nie przypisuje się charakteru oświadczenia woli (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2010 r. I CSK 75/10 (opubl. LEX nr 818553). Oświadczenie takie podlega ocenie w zakresie prawdziwości wiadomości, którą przekazuje, nie ma natomiast za zadanie modyfikacji stosunku prawnego.

W piśmiennictwie i orzecznictwie (głównie przy okazji rozważań dotyczących oświadczeń stanowiących tzw. uznanie niewłaściwe długu oraz kwestii zawiadomienia dłużnika o przelewie) wskazuje się na dopuszczalność stosowania w drodze analogii do oświadczeń wiedzy niektórych rozwiązań prawnych bezpośrednio dotyczących czynności prawnych (np. art. 61 zd. 1 k.c. - por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2000 r., opubl. II CKN 702/98, OSNC 2000/9/154). Z cytowanego przepisu art. 9 ust. 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży (...) wynika, że obowiązek tzw. notyfikacji ciąży na kupującym. Obowiązek ten nie musi być zrealizowany w żadnej sformalizowanej postaci. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy wzmianka o wysłaniu zawiadomienia przed upływem wyznaczonego terminu oznacza jedynie, że wyłączone zostaje w tym wypadku odpowiednie stosowanie art. 61 k.c. Skoro zaś na gruncie niniejszej sprawy nie została wysłana wzmianka, w której powód zawiadomiłby pozwanego o niezgodności towaru z umową, stosować należy art. 61 k.c. zgodnie z którym, oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią.

Powód po dwóch tygodniach od zakupu tj. ok. 12 maja 2012 r. uznał, że motocykl jest wadliwy, po przejechaniu ok. 100 km (vide: zeznania powoda k. 90). W dniu 8 czerwca 2012 r. przyjechał do serwisu (...) i poinformował pozwanego, że motocykl jest niesprawny i zażądał naprawy gwarancyjnej (k. 90). Wcześniej jednak powód zawiadomił G. T. o niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową, bowiem już na pierwszym przeglądzie gwarancyjnym w dniu 5 czerwca 2012 r. Zatem termin dwumiesięczny do zawiadomienia sprzedawcy o niezgodności towaru z umową został zachowany. W rozpatrywanej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, kiedy pozwany- sprzedawca towaru jednocześnie pełni usługi serwisowe. Nie sposób racjonalnie ocenić zapatrywania pozwanego, z którego wynika, że jako serwisant motocykli R. uzyskał informację o niesprawności motocykla i jednocześnie jako sprzedawca takiej wiedzy nie otrzymał. Warto dodać, że pozwany pracował sam, nikogo nie zatrudniał, a zatem nie było możliwości, aby powód przekazał informację dokonując przeglądu gwarancyjnego innej osobie. Zresztą pozwany na to się nie powoływał. Wspomnieć również wypada, że sam pozwany podpisał otrzymanie pisma powoda, iż okres naprawy gwarancyjnej przedłuża się i upłynął w dniu 13 lipca 2012 r. (k. 17) Odnosząc powyższe do terminu 24 dni robocze na naprawę gwarancyjną, motocykl został pozostawiony do naprawy, jak zresztą zeznał powód – w dniu 8 czerwca 2012 r. Pozwany zaś daty pozostawienia motocykla do naprawy gwarancyjnej nie kwestionował. Jak już wcześniej wspomniano powołując się na stanowisko judykatury, zawiadomienie o niezgodności towaru z umową to informacja o pewnych faktach, oświadczenie wiedzy, któremu w nauce nie przypisuje się charakteru oświadczenia woli.

Z tych względów Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego prezentowanego jeszcze przed wszczęciem sprawy sądowej, że termin dwumiesięczny na zgłoszenie upłynął, wobec czego powód utracił uprawnienia przewidziane w art. 8 ustawy.

Dlatego też w dalszej kolejności rozpatrzeniu podlegała kwestia związana z domniemaniem wynikającym z treści art. 8 ust. 3 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży (...), a mianowicie, czy uznał pozwany za uzasadnione żądanie wymiany motocykla na nowy.

W świetle art. 8 ust. 3 ustawy jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową poprzez jego wymianę na nowy, nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał je za uzasadnione. W przepisie tym ustawodawca ustanowił rygor za nieustosunkowanie się do żądania w określonym terminie, przy czym odnosiło się to tylko do przypadków wskazanych w art. 8 ust. 1 ustawy, a więc złożenia żądania przywrócenia towaru do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę bądź wymianę na nowy (w niniejszej sprawie żądaniem było dokonanie wymiany motocykla na nowy). Pozwany zaś w piśmie z dnia 25 października 2012 r. oznajmił jedynie, że prawidłowym adresatem roszczenia powoda jest firma (...) spółka

z ograniczoną odpowiedzialnością w P. i podał, że w związku z tym odesłał kopię pisma do gwaranta (vide: pismo pozwanego z dnia 25 października 2012 r. k. 20).

Należy zauważyć, że pierwsze żądanie, o którym mowa wyżej nastąpiło w piśmie powoda z dnia 20 października 2012 roku. Co prawda nie wynika, kiedy to pismo zostało doręczone pozwanemu, jednakże pozwany je niewątpliwie otrzymał, skoro pismem datowanym na dzień 25 października 2012 r. oznajmił, że adresatem roszczenia jest firma (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P., w związku z czym odesłał kopię pisma powoda do gwaranta celem rozpatrzenia (k. 20).

Tymczasem wyjaśnić wypada, że udzielenie gwarancji nie wyłącza uprawnień kupującego wynikających z tytułu niezgodności towaru z umową. Przepis art. 13 ust. 4 zdanie drugie ustawy konsumenckiej wyraźnie wskazuje, że w dokumencie gwarancyjnym winno być zawarte stwierdzenie, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową. Dlatego też udzielenie gwarancji nie wyłączało uprawnień kupującego wynikających z tytułu niezgodności towaru z umową (podobnie: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 kwietnia 2014 r. o sygn. akt I ACa 1382/13, LEX nr 1466838).

W każdym razie „oznajmienie” pozwanego, a zatem zakomunikowanie, poinformowanie powoda, o adresacie – wedle nieuprawnionej oceny pozwanego - roszczenia zgłoszonego w piśmie z dnia 20 października 2012 r., nie stanowi w żadnym zakresie ustosunkowania się do żądania powoda, którym było dokonanie wymiany towaru konsumpcyjnego na nowy, sprawny, bez wad. Aby uczynić zadość żądaniu, pozwany winien odnieść się do treści tego żądania, nie zaś dokonywać oceny trafności wyboru adresata żądania. Z pisma pozwanego z dnia 25 października 2012 r. odniesienia do żądania powoda nie sposób odszukać (k. 20). Powód zaś implicite wyraził w piśmie zatytułowanym „reklamacja”, że żądanie wymiany motocykla na nowy opiera na ustawie z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 z późn. zm.). Sprzedawcą zaś był G. T. na co wskazuje treść faktury VAT nr (...) z dnia 25.04.2012 r. (k. 14), w której wskazano jako sprzedawcę (...) G. R. (...), nie zaś (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P.. Pismo pozwanego z dnia 25 października 2012 r. jawi się jako próba (nota bene stanowiąca nierzadką praktykę stosowaną przez sprzedającego wobec konsumenta) przeniesienia ciężaru odpowiedzialności sprzedawcy towaru za niezgodność towaru z umową na gwaranta. Tymczasem oświadczenie powoda zawarte w piśmie z dnia 20 października 2012 r. nie pozostawia wątpliwości, że powód domagał się od pozwanego jako sprzedawcy wymiany motocykla na nowy. Nie sposób natomiast odszukać w treści pisma pozwanego z dnia 25 października 2012 r., w ślad za twierdzeniem pozwanego zawartym w zarzutach od nakazu zapłaty (vide: uzasadnienie zarzutów do nakazu zapłaty na k. 32), ustosunkowania się do żądania powoda poprzez „uznanie roszczenia powoda za spóźnione i niezasadne”. Takiego uznania roszczenia brak. Po raz pierwszy zaś o „spóźnieniu powoda” jest mowa dopiero w piśmie pełnomocnika pozwanego (nie opatrzonego datą), stanowiącego odpowiedź na odstąpienie od umowy oraz żądanie zapłaty z dnia 23 stycznia i 25 marca 2013 r., a zatem sporządzonego siłą rzeczy dopiero po dniu 25 marca 2013 r.

W oparciu o powyższe Sąd uznał, że trafnie powód przyjął uznanie przez pozwanego za uzasadnione żądania wymiany motocykla na nowy na podstawie art. 8 ust. 3 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży (...). W dalszej sekwencji zdarzeń, powód wobec braku reakcji pozwanego na wezwanie do wymiany motocykla na nowy, uznał, że reklamacja nie została załatwiona w odpowiednim czasie i na podstawie art. 8 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży (...) złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży motocykla R. (...), i wezwał do zapłaty m.in. kwoty 4499 zł (k. 22). Choć powód nie przedstawił dowodu doręczenia niniejszego pisma pozwanemu, to w aktach sprawy znajduje się pismo pełnomocnika pozwanego, które stanowi odpowiedź na pismo z dnia 23 stycznia 2013 r., a zatem rzezone pismo pozwany otrzymał. Z kolei pismem z dnia 25 marca 2013 r., powołując się na pismo z dnia 23 stycznia 2013 r. , w którym odstąpił powód od umowy, powód ponownie wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4499 zł (k. 24). Pismo odebrał pozwany w dniu 27 marca 2013 r. (k. 25). W każdym razie pozwany nie kwestionował w uzasadnieniu do zarzutów faktu otrzymania pism powoda wskazanych w treści pozwu i dołączonych do pozwu.

Warto wyjaśnić w ślad za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2012 r. o sygn. akt IV CSK 75/12, że zgodnie z art. 8 ust. 3 ustawy, jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie określone, w jego ust. 1, nie

ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni uważa się, że uznał je za uzasadnione. Brak odpowiedzi na zgłoszone przez kupującego żądanie stwarza fikcję jego uznania i tak jak przy uznaniu roszczenia oznacza przyznanie przez sprzedającego okoliczności niezgodności towaru z ustawą oraz zgodę co do treści żądania, a więc sposobu doprowadzenia do zgodności towaru z umową, jeżeli został on przez uprawnionego określony w treści żądania. Po bezskutecznym upływie terminu określonego w art. 8 ust. 3 ustawy sprzedający, który nie udzielił w ustawowym terminie odpowiedzi na żądanie naprawy albo wymiany towaru, nie może skutecznie uchylać się od odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową, może natomiast podnosić zarzut niemożności świadczenia. Jeżeli natomiast do uznania w warunkach określonych w art. 8 ust. 3 ustawy dochodzi po stwierdzeniu niezgodności towaru z umową po upływie sześciu miesięcy od wydania towaru, a więc gdy nie działa wynikające z art. 4 ust. 1 ustawy domniemanie istnienia niezgodności towaru z umową w chwili wydania, sprzedający może także dowodzić, że w chwili wydania towar był zgodny z umową (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2012 r. IV CSK 75/12). Sąd Najwyższy w powoływanym wyroku z dnia 5 lipca 2012 r. wyjaśnił, że przyjęte rozumienie znaczenia i celu unormowania przyjętego w art. 8 ust. 3 ustawy odpowiada ogólnym celom ustawy, mającej zgodnie ze wskazaniami wynikającymi z inkorporowanej w nim dyrektywy nr 1999/44 z dnia 25 maja 1994 r. o niektórych aspektach sprzedaży towarów konsumenckich i związanych z tym gwarancji (Dz.U. UE L. 1999, Nr 171, poz. 12.) zapewnić wysoki poziom ochrony konsumentów, rzeczywistą i efektywną realizację ich praw i wzmocnić zaufanie konsumenta.

Uchybienie terminowi ustosunkowania się do reklamacji oznacza, że to nie kupujący - pomimo upływu sześciu miesięcy od daty sprzedaży - ma udowodnić istnienie wady, lecz wskutek domniemanie z art. 8 ust. 3 ustawy obowiązek udowodnienia okoliczności przeciwnej spoczywa na sprzedawcy. Wykazanie przez konsumenta uchybienia terminowi ustosunkowania się do reklamacji zwalnia go z dalszych obowiązków dowodowych, a to sprzedawca by uwolnić się od odpowiedzialności musi skutecznie przeprowadzić dowód przeciwny (vide: wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 30 marca 2011 r. III Ca 1572/10, opubl. LEX nr 1713777). Zatem w toku postępowania sprzedawca winien wykazać, że nie było wady rzeczy sprzedanej, czemu nie sprostał.

Zauważyć bowiem należy, że choć pozwany w zarzutach od nakazu zapłaty wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność nieistnienia wad przedmiotowego motocykla (vide: treść zarzutów na k. 32 i 33), to pozwany wezwany do uiszczenia zaliczki na wydatki związane z wydaniem opinii, zgodnie z art. 130⁴ k.p.c. , nie uiszczył jej (vide: zobowiązanie do uiszczenia zaliczki, potwierdzenie odbioru wezwania na k. 135, 136, 138). Pozwany nie złożył również wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych. Dlatego też, zgodnie z art. 130⁴ § 5 k.p.c. wobec nieuiszczenia zaliczki przez pozwanego Sąd pominął czynność związaną z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłego. Tym samym pozwany nie zdołał sprostać obowiązkowi wykazania braku wady motocykla R. (...) nabytego przez powoda. Co więcej, wobec niestawiennictwa pozwanego na rozprawę w dniu 18 listopada 2015 r., Sąd pominął dowód również z przesłuchania pozwanego (k. 113).

W art. 278 § 1 k.p.c. ustawodawca przewidział, że w przypadku faktów wymagających wiedzy specjalnej, dowodem umożliwiającym ich wykazanie jest opinia biegłego. Takiej mocy dowodowej nie mają prywatne ekspertyzy opracowane na zlecenie stron, czy to w toku procesu, czy przed jego wszczęciem. Należy je wówczas traktować, jako wyjaśnienie stanowisk stron, wsparte wiadomościami specjalnymi. Oparcie rozstrzygnięcia na prywatnych ekspertyzach byłoby naruszeniem przepisów procedury cywilnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 lutego 2013 roku, sygn. akt I ACa 121/12, Lex 1311975). W judykaturze przyjmuje się również, że za niedopuszczalne uznać należy wszelkie próby zastępowania dowodu z opinii biegłych przez opinię wykonaną przez inne osoby, w tym nawet biegłego na zlecenie prywatnej strony, gdyż nie jest to tryb przewidziany w kodeksie postępowania cywilnego. Opinia taka rozpatrywana może być wyłącznie jako dowód z dokumentu prywatnego, któremu w żadnym razie nie można przypisać znaczenia dowodu służącego uzyskaniu wiadomości specjalnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 grudnia 2012 roku, sygn. akt I ACa 19/12, Lex 1246842). Opinia prywatna przeprowadzona na zlecenie strony nie ma waloru dowodu z opinii biegłego sądowego, o którym mowa w art. 278 i n. k.p.c., który to dowód (wyłącznie) może stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie, które wymagają wiadomości specjalnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 marca 2012 roku, sygn. akt I ACa 41/12, Lex 1211551). Dlatego

też stanowisko producenta w ramach gwarancji nie mogło stanowić podstawy ustaleń faktycznych, co do wadliwości motocykla.

W toku procesu powód zawnioskował o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka A. R., niemniej jednak również i ten dowód nie ma mocy odpowiadającej dowodowi z opinii biegłego. Jak wspomniano wyżej, wyjaśnienie okoliczności wymagających wiedzy specjalnej może nastąpić jedynie w ramach dowodu z opinii biegłego, którego to środka dowodowego nie może zastąpić inny, w tym dowód z zeznań świadka. Dowód ten służy do wykazania faktów, które wiedzy specjalnej nie wymagają. Nie ma przy tym znaczenia to, że świadkiem jest osoba, która nawet dysponuje wiedzą specjalną w określonym zakresie. Osoba mająca z racji posiadania wiadomości specjalnych spostrzeżenia niedostępne dla innych osób, powinna być z reguły przesłuchana w charakterze świadka, a funkcję biegłego należy powierzyć innej osobie, która nie zetknęła się poprzednio z faktami istotnymi dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku, sygn. akt III CSK 30/11, Lex 1129116). W judykaturze przyjmuje się także, że o ile świadek ma zakomunikować swoje spostrzeżenia dotyczące okoliczności faktycznych, o tyle biegły ma poddać te okoliczności ocenie fachowej. Nawet zatem, kiedy świadek dysponuje wiedzą fachową, jego zeznania pozostaną informacją o faktach spostrzeżonych i ocenionych przez świadka. Zasadność tych ocen, należących do wiadomości specjalistycznych, wymaga już udziału biegłego, aby mogła być przyjęta przez sąd za wiążący element ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 lutego 2008 roku, sygn. akt V CSK 457/07, Lex 471616). Mając na uwadze powyższe rozważania nie sposób uznać zeznań A. R. za dowód, którego moc odpowiada udzieleniu odpowiedzi na wątpliwości wymagające wiedzy specjalnej.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków P. M., R. P., E. W., K. H. jako spójne, rzeczowe. Świadców, niezwiązani ze sobą, jak również z samym powodem (funkcjonariusze policji, K. H.) potwierdzili zgodnie cechę motocykla tzw. szarpanie, brak płynnej jazdy, płynnej pracy motocykla, co nie stanowiło cechy właściwej dla tego rodzaju towaru. Funkcjonariusze policji z kolei potwierdzili, że osoba obecna w serwisie (...) potwierdziła podczas próby, że motocykl „zrywa”, silnik płynnie nie chodzi. Jako, że pozwany nie wskazywał, jakoby w serwisie była zatrudniona inna osoba, a powód wyjaśnił, że był obecny pozwany podczas przyjazdu funkcjonariuszy, tym samym, to sam pozwany przyznał, że praca motocykla nie jest właściwa.

W świetle powyższych okoliczności okoliczności sąd uznał, że pozwany nie wykazał braku wad motocykla. Zważywszy na powyższe, odstąpienie od umowy przez powoda okazało się skuteczne, a tym samym pozwany winien w oparciu o treść art. 494 k.c. zwrócić kwotę 4499 zł tytułem ceny uzyskanej za sprzedaż stąd rozstrzygnięcie jak w punkcie I. sentencji.

Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4499 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia 28 marca 2013 r. do dnia zapłaty na podstawie art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Skoro w niniejszym postępowaniu, pozwany winien zapłacić powodowi wymienioną wyżej kwotę pieniężną, winien również ponosić odpowiedzialność za czas opóźnienia. Jako, że powód nie wykazał upływu terminu do zapłaty kwoty 4499 zł, w dniu 14 lutego 2013 r., a tym samym, że od dnia 15 lutego 2013 r. pozwany pozostawał w opóźnieniu, odsetki za opóźnienie zasądzono od dnia 28 marca 2013 r. tj. od dnia następnego do odebrania przez pozwanego kolejnego wezwania do zapłaty z dnia 25 marca 2013 r. (k. 25), a w części nieuwzględnionej przez Sąd co do daty naliczania odsetek, oddalono powództwo, jak w punkcie II sentencji.

O kosztach procesu należało orzec odpowiednio do treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Jako, że żądanie powoda zostało nieuwzględnione jedynie częściowo w zakresie terminu, od kiedy należne są odsetki, Sąd uznał powoda za wygrywającego sprawę. W takiej sytuacji winien pozwany jako przegrywający sprawę zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu, na które składa się kwota 30 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu. W takiej sytuacji należało orzec jak w punkcie III sentencji.

SSR Marta Sawicka-Grab

Sygn. akt III C 2340/13

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego;
3. akta przedstawić z wpływem lub za 30 dni Sędzi Przewodniczącej celem kontynuowania postępowania międzyinstancyjnego.

Dnia 9 czerwca 2016 r.